

KESERGŐ ÉNEK.

Bajra érett ez az élet,
Szekezem is rögre tévedt,
De kenellen kerekű.

Nem ismerek kedvet, kényet,
Búban töltök napot, éjet,
Se vigaság, se derű.

Tüzes borom ecetté lett,
Torkomon a méz is méreg,
Kenyerem is keserű.

Reménységem mind elszéledt,
Hitem háza tövig égett,
Sorsom sóvár keselyű.

Csőre, karma belém mélyed,
Nem várok több percet, évet,
Törjön szét a hegedű!

Réz Gyula.

MEGYEK TOVÁBB.

Megyek tovább, de új úton!
Nagy lesz az út, nagy lesz, tudom.
Nem lesz hazug és nem lesz fősvény,
Miként a kacskaringós
Csikokba csukló régi ösvény.
Az messzeséggel állatott,
Igérte csak a távlatot.
Ha domb, göröngy állott előtte,
Gyáván kitért, irányt hagyott.
Csak csalt tovább a céllal,
Holott kovával és acéllal
Csiholt ki szikrát
A tapló-agyvelőbe.
És azt hazudta: «Nézd, a nap ragyog!
Nem a korom, a fény esik rád.
A lélek ég, az égi fáklya,
Új eszme lángol a világra.
A véren és idegen át,
Mint májuséji szerenád,
Szférák zenéje rezdül . . .»
— Pedig a tapló-agyvelőbe
A vér parázsa stnylett,
Parázna vágy füstölgött
S piros gőzén keresztül
Vigyorgott rám az ördög.

Réz Gyula